

Mánica in Pepček.

prodajalnici smo.

Ob stenah stojé visoke omare z neštevilnimi predalčki. Vsak predal ima svojo številko, vsak svoje blagó. Kar kdo poželi, kar kdo zahteva, vse se dobí po najnižej ceni. Pri vratih prihajajo ljudje, kupujejo, pogajajo se in odhajajo.

Na sredi prodajalnice stoji dolga in široka prodajalna miza, pokrita z gladkim mramorom. Kako vam je to živahno življenje okrog te mize! Prodajalci se skušajo, razkazujejo in hvaleč najraznejše blagó; kupovalci pa izbirajo, grajajo, obsojajo visoko ceno, a naposled vender le kupijo. To vam je hrušč in trušč, vik in krik, kakor bi bil sodnji dan. Srebrni tolarji in bakreni noveci pa poskakujejo po gladkem mramoru, kakor bi bili znoreli.

A ravno zdaj-le je tako prazno in tiho v prodajalnici. Zató pa sta Manica in Pepček prišla vá-njo, da poskusita in pogledata tudi onáđva, kakó se kupuje in prodaja.

Manica je vže vedela poprašati časih: „Kaj boste dobrega, oče?“ ali: „tá-le bo za vas!“ in podobne prodajalničarske besede. In s Tončetom sta vže poskušala časih, ko je bil

Črke „r“ še ni mogel izgovarjati.)

Posebno veselje sta imela Manica in Pepček z novci. Le kako jih dobiti. Pač je klical časih Pepček materi: „Mama, kacek (= krajcar.) Toda oče takój pristavi: „Kacka ne, Pepček, kacek ni lep.“ Na uho pa še pové materi: „Kadar imajo otroci denarje, imajo kramarji semenj.“

Toda zdaj ní nobenega v prodajalnici. Pepček vže kliče Manici: „kacek!“ Manica ozrè se okrog sebe, potem pa potegne hitro iz miznice krajcar in ga dá Pepčku.

Oh, to je bilo veselje za Pepčka! Kar veselja se mu je žaril obrazek, tako slastno je stegnil ročico po krajcarji.

Tonče še manjši. Zdaj pa vže neče biti „majhen,“ odkar je začel knjige nositi v šolo.

A Pepček? Ta vam je bil še majhen kakor bokal na mizi. Na prodajalno mizo seveda ni mogel še položiti svojih ročic kakor Manica.

Imel je pa veliko veselje, drsati se po gladkej mizi.

Toda kamen je mrzel in Pepčku je zlezla časih srajčica na stran. Zazeblo ga je in vzkliknil je: máz, máz! (= mraz.

Zdaj pa na delo!

Ob prodajalneji mizi je bila pripeta nabiralnica za družbo sv. Cirila in Metoda. Kdor je hotel in mogel, pa je spustil kak novčič v nabiralnico.

Pepček je imel posebno veselje s to nabiralnico. Tako prijetno se mu je zdelo spuščati krajcarje vánjo, ker je tako prijetno zazvenelo, kolikorkrat je priletel novčič na tla nabiralnice. Ko se je z očetom časih poigral na prodajalneji mizi, tedaj mu je rad oče privoščil to veselje.

A danes je bilo drugače. Manica pridvigne Pepčka na svoje naročje, da spusti iz miznice vzeti krajcar v nabiralnico. Le pogledjte jo, kako težko ga drži! Pepček spušča polagoma krajcar. Vže ga je izpustil iz ročice. A prehitro se mu je to zdelo. Zato brž potisne prstek (kazalec) v špranjo, kamor je izpustil novčič. Mislil ga je še dohiteti. Takó ga še vidite na sliki. —

Ali zdaj, oh, oh! Kako je jokaj! Manica ga vže ni mogla držati. Komaj izpusti Pepček krajcar v nabiralnico, vže ga izpusti Manica iz rok. Prstek pa mu je obtičal v špranji. Uh, kako ga je zabolelo! Tako zeló joka in hiti k materi, kliče: „buba, buba!“

Komaj se je dal utolažiti. Kaj menite, to je bila bolečina za Pepčka!

Oče pa reče: Prav ti je, zakaj pa sta vzela sama krajcar iz miznice?

Seveda so te besede bolele le Manico, ki jo je oče ostro pokaral. Pepček je bil za to še premajhen.

B.

Listje in cvetje.

Zima.

A naravi vse je tiho zdaj.
Brez cvetja log je, dol in gaj.
In kamor méri mi okó,
Povsod je pusto in goló.

Strupene sape pihajo,
Od vzhoda mrzlo dihajo;
Narava odpočiva si,
Pod snegom rahlim mirno spi.

Krilatih ptičič zbór glasán,
Cvetic dehtečih cvet krasán,
Potihnil zbor je, cvet minúl,
Ko se na zemljo sneg je vsúl.

Oj pridi vzpómlad skoraj spet!
V zelenje nam ogrni svet!
Sebój pripelji ptičice,
Prinesi nam cvetličice.

A. K. Sež-ov.

Uganke.

- 1) Belo je, sir ní; zeleno je kot trava,
trava ní; rep ima kakor miš, miš
ni. Kaj je to?
- 2) Oče bodec, mati gladka, deca sladka.
Kaj je to?
- 3) Drobnó kot mak, mak ní; črno kot
ogljje, oglje ni.
- 4) Skoči srna preko trna, kamor pade,
tam propade.
- 5) Dve kozi, jeden vrat in še ta jima
je prerezan. Kaj je to?
- 6) Posréd vasi tele leží, k vsakej hiši
rog drží?
- 7) Štiri ušesa, dva trebuha. Kaj je to?
- 8) Ko se rodi, bel je, ko umrè, uma-
zan je.
- 9) Spređaj živo, v sredi suho, od zadej
dušo nosi. Kaj je to?
- 10) Polna žlica mastí vsemu svetu dosti.